

"POSTTUMUSZ VIZSGA - TANÍTÁS"

Már csak 480 óra áll rendelkezésemre az "utolsó dobás"-ig. Ami, ha meggondolom, hogy 28 800 perc - sőt, ha másodpercekre átszámolom - még soknak is tűnik. Ennyi idő alatt rengeteget lehet tanulni, de ha azt veszem, hogy 20 nap múlva államvizsgázok s vége az egyetemi éveknak - hát, akkor bizony kínos.

Talán azért mégsem ártana tanulni - egyesek szerint. Mert, ugye, aki nem tanul, abból nem lesz ökör - legfeljebb csak tanár. S mivel a gyakorló iskolában már meg is szoktam a tanítást, öt év alatt meg némi tapasztalatot is szereztem a tanulás terén - bár már csak 28 800 percem van! - kötelességemnek érzem, hogy örökül hagyjam rátok, leendő gólyák, a tanulásról szóló tanításomat. /Milyen kár, hogy nincs szabadon választható téma az államvizsga tanítási óra anyagáról!!!/

Nos! Mindenekelőtt áttekintést kell szereznii az anyagról. Ennek legcélravezetőbb módszere az, hogy tegyük magunk elé az előadáson irt /vagy mások által indigóval iratott/ vázlatokat - gondosan kiszelektálva belőlük az oktató két gondolatjel közötti szünetében irt bökverseket! - mellé tesszük a jegyzetet, a tankönyvet és a kötelező irodalom köteteit. Aztán felülről lefelé, szigoruan slévizavé tekintsük át az egészet. Ha ugy vesszük észre, hogy látóhatárunkat tulságosan kiszélesíti /különösen szigorlatkor ügyeljünk rá/, akkor vegyünk el belőle /először a kötelező irodalmat, majd a tankönyvet, stb visszafelé/. Miután vizuálisan, szemtengely ferdülés nélkül képet alkottunk az anyagról, elkezdhetjük a részletes - nem! - tanulást. Meg -nem!- tanuljuk az anyag gerincét, a részösszefüggéseket s az összes lényegtelen lábjegyzetet.

Mégpedig ugy, hogy a könyvet kézbevéve szemünkkel követjük a betüket, egymás után - lehet felülről lefelé is, csak azt ne feledjük el, hogy a sor vége után másik sort kezdünk. /Nem fontos feltétlenül a következőt, az anyagok többsége amugyis nélkülözi a folyamatosságot és a logikus felépítést.../ Rendkívül fontos továbbá, hogy arra koncentráljunk, amit éppen csinálunk. A tetőterazon történő-napozás közben semmi esetre se tartsunk könyvet a kezünkben /főleg nagyalaku jegyzetet ne/, ne írjunk puskákat, mert ezen tevékenységek gátolják az egyenletes leégést. No, nem a vizsgán! Ott többnyire meg vagyunk

mentve, akkor, ha a félév során sikerül három-négy célirányos kérdést oktatóknak szegezünk /a cél természetesen arra irányul, hogy képes felünket megjegyezze és a vizsgán eszébe jusson, hogy nekünk szoktak az anyaggal kapcsolatos problémáink lenni, ergo, rendszeresen tanuló, rendes gyerekek vagyunk/. Ugyanezen célból járjunk előadásokra, szemináriumokra és konzultációkra!

Persze, néha /de leginkább többnyire/ azért lazsálhatunk egy kicsit - mert az köztudott ugyebár, hogy az egyvégtében végzett, megfeszített munka káros a fejlődő szervezetre. Meg hát, a tankönyv sem krími, hogy ne tudja letenni a diák - főleg, ha előre tudja, hogy a gyilkos csak a tanár lehet. Hogy melyik mennyire az, s hogyan lehet megakadályozni a diákra irányuló végzetes merényletét, azt sajnos most nincs időm leírni nektek /mert már csak 479 órá van és tanulnom kell/, a leirhatatlan tettekről ugyanis mesélnek majd a felsőbbévesek - csak meg ne ijedjete: mert végveszélyben még mindig segíthet a tanulás /természetesen csak a fent leirt módon/!

- Jussi -

PM